

Příběh dělníku

Tak to jsem já. Docela obyčejný deník, ale s neobyčejným příběhem. Začalo to tehdy, kdy si do mě začala jedna holka, jménem Alice Šárková, zapisovat svoje dojmy a pocity. Myslel jsem, že to bude v pohodě (já si nechám její tajemství a ona bude do mě psát do doby, co mi dojdou listy, potom si mně schová a za několik let bude vzpomínat na dávné časy). Ale ono to v pohodě nebylo. Za pár dní se do mě začala dívat i máma Alice.

Mockrát jsem se to Alici snažil říct, ale lidé zřejmě nerozumí naší řeči a my zase nerozumíme řeči lidské (ale zato pochopíme, co do nás lidé napíšíou).

Po pár dnech byla Alice v hrozné náladě a naštvála se na všechny. A to znamenalo, že všechny pomluvila, ale fakt hrozně. A hlavně její mámu.

A ráno si její máma jako vždycky přečetla mně a poté se mnou třískla. Věděl jsem, že to neznamena nic dobrého, ale nic jsem už nezmohl. Potom přišla Alice domů a bylo to. Máma Alici zbila a Alice samozřejmě brečela. Po chvíli koukání a rozvažování mě vyhodila z okna ven. Přímo se trefila do kontejneru. A teď jsem tady.

Ještě pořád uvažuji o nesprávném jednání matky, které mně dostalo až tady. Na místo, kde asi uhniji. A to je můj osud.

Ale co to! Přijelo velké auto, které mě odvezlo na skládku. „Je to otravné místo,“ pomyslel jsem si. Tohle místo bylo cítit rozkládajícími rostlinami a spálenými plasty. Prostě vším možným, co si dovedete představit. Snažil jsem se skamarádit s obyvateli tohoto místa a musím uznat, že o povídání moc nestáli. Cítil jsem se jako motýl mezi brouky (byl jsem ještě úplně zachovalý a oni byli na konci cesty za smrtí).

„Jsou tu i krysy!“ Vykřikl jsem zděšeně. „Na to si kamaráde zvykni,“ vydala ze sebe polorozpadlá turistická bota a já se jen díval zděšeným výrazem.

Po dlouhých a nejhorších dnech přišla moje Alice. Pocítil jsem velikánskou radost. Takovou radost, jakou si nedovede představit skoro nikdo.

Chvíli se rozhlížela, ale po chvíli prozkoumávání mě objevila. Rozběhla se pro mě (mimochodem urychlila smrt pár věcem, ale to mi bylo úplně jedno). Poté mě objala a řekla: „Tys mi chyběl a promiň mi, že si kvůli mně prožil tak hrozné zážitky.“

Po chvíli objímání mně odnesla do jejího pokojíčku, stříkla mě voňavkou a bylo všechno v pohodě. Pokračovala v psaní zážitků a její máma už na mně ani nesáhla. A jsme všichni šťastní.